

# UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 4 listopada 2013 roku (...) Spółka z o.o. w O. żądała zasądzenia od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w K. kwoty 85.842,86 zł, z ustawowymi odsetkami od kwoty 76.636,85 zł od dnia 19 września 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 9.206,01 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż powódka nabyła w drodze przelewu powierniczego wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z usługi budowlanej, stwierdzoną na załączonych do pozwu fakturach. Pozwana pomimo wezwania nie dokonała zapłaty (pozew k. 2).

W dniu 14 listopada 2013 roku Sąd wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 39).

W dniu 2 grudnia 2013 r. pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na rzecz pozwanej kosztów procesu, zaś w przypadku uwzględnienia powództwa – nieobciążania pozwanej kosztami procesu. Pozwana przyznała zasadność wystawienia wobec niej faktur powołanych w uzasadnieniu pozwu, przyznała także, iż należności z nich wynikające nie zostały przez pozwaną uregulowane. Uzasadniając brak zapłaty owych należności, pozwana powołała się na „zatory płatnicze u swoich kontrahentów oraz ogólnie niekorzystnie panujące warunki makroekonomiczne wynikające z recesji w branży budowlanej”, co spowodowało „iż zmniejszony został dopływ środków finansowych, które mogłyby zostać przeznaczone na uregulowanie tych należności”. Z tej również przyczyny pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu w razie uwzględnienia powództwa (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 45-46 i k. 52-53).

Strona powodowa wniosła o nieuwzględnienie wniosku pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu w razie uwzględnienia powództwa (pismo procesowe powódki k. 67-68).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lutego 2013 roku Zakład (...) P., J. (...) Spółka Jawna w W. zawarł z pozwaną (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo-akcyjną w K. umowę, w której zobowiązał się do wykonania tynków gipsowych w oznaczonym w umowie budynku, zaś ww. Spółka zobowiązała się do zapłaty oznaczonego w umowie wynagrodzenia ryczałtowego (dowód: kopia umowy k. 13-18).

Zakład (...) P., J. (...) Spółka Jawna w W. wykonał na rzecz pozwanej objęte ww. umową prace budowlane, za wykonanie których wystawił tej Spółce m.in. fakturę nr (...) r. z 30 kwietnia 2013 r. na kwotę 96.085,90 zł, nr (...) z 31 maja 2013 r. na kwotę 59.161,28 zł i nr (...) z 28 czerwca 2013 r. na kwotę 23.170,74 zł (dowód: kopie protokołów odbioru robót k. 19-21, kopia faktur k. 10-12).

Należność objęta fakturą nr (...) została przez pozwaną zapłacona w części – do kwoty 41.592,54 zł (bezsporne).

W dniu 22 sierpnia 2013 roku Zakład (...) P., J. (...) Spółka Jawna w W. dokonał przelewu powierniczego wierzytelności określonych w ww. fakturach, w części niezapłaconej przez pozwaną, w łącznej kwocie 128.565,29 zł, na powodową Spółkę (dowód: kopia umowy k. 3-6, kopia załącznika do umowy k. 7). O dokonaniu przelewu pozwana została powiadomiona pismem z 22 sierpnia 2013 r. (dowód: kopia zawiadomienia k. 26, kopia potwierdzenia odbioru k. 27).

Pismem z 26 sierpnia 2013 r. pozwana została wezwana przez powódkę do zapłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowych faktur, w terminie 3 dni. Wezwanie to zostało doręczone pozwanej w dniu 27 sierpnia 2013 r. (dowód: kopia wezwania do zapłaty k. 8, kopia dowodu doręczenia k. 9).

Pozwana dokonała następnie wpłaty kwoty 20.000 zł w dniu 18 września 2013 r. oraz kwoty 25.000 zł w dniu 10 października 2013 r. Wpłaty te zostały w pierwszej kolejności zaliczona na poczet zaległych odsetek za opóźnienie (bezsporne – pisma powódki z tabelami zadłużenia k. 23-25).

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność objętą pozwem w drodze umowy przelewu wierzytelności, zawartej w wierzycielem pozwanej w dniu 22.08.2013 r.

Zgodnie bowiem z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Umowa ta nie została w żaden sposób zakwestionowana przez pozwaną, nie ujawniły się także w toku postępowania okoliczności wpływające na ważność lub skuteczność zawartej przez powódkę umowy przelewu.

Wierzytelność stanowiąca przedmiot przelewu znajdowała natomiast podstawę prawną w art. 491 § 1 k.c., zgodnie z którym, w przypadku, jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może m.in. bądź bez wyznaczenia terminu dodatkowego, bądź też po jego bezskutecznym upływie żądać wykonania zobowiązania.

Bezsporne pozwana zawarła z Zakładem (...) P., J. (...) Spółka Jawna w W. umowę wzajemną, z której wynikał jej obowiązek zapłaty należności pieniężnych. Należności te ujęte zostały w fakturach powołanych w ustaleniach faktycznych Sądu, które również w żaden sposób – ani co do formy, ani co do zakresu opisanych w nich obowiązków zapłaty – nie zostały zakwestionowane przez pozwaną.

Pozwana nie zakwestionowała również sposobu rozliczenia dokonywanych przez nią wpłat na poczet zadłużenia określonego w przedmiotowych fakturach. Zaliczanie dokonywanych wpłat w pierwszej kolejności na poczet odsetek za opóźnienie znajdowało przy tym podstawę w art. 451 § 1 k.c., zgodnie z którym to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne.

Pozwana, przyznając w istocie brak spełnienia zobowiązań dochodzonych pozwem, powoływała się jedynie na „zatory płatnicze u swoich kontrahentów oraz ogólnie niekorzystnie panujące warunki makroekonomiczne wynikające z recesji w branży budowlanej” jako przyczyny niewykonania swojego zobowiązania.

Zarzuty te nie mogły jednak skutkować oddaleniem powództwa, albowiem wskazane – niezwykle ogólnikowo zresztą – okoliczności nie powodują na gruncie prawa cywilnego wygaśnięcia zobowiązania umownego. Nie są to także okoliczności pozwalające na zastosowanie generalnej klauzuli prawa cywilnego, zawartej w art. 5 k.c., zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego.

Z powyższych przyczyn powództwo podlegało uwzględnieniu.

W zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił przepis art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając je od strony pozwanej, która przegrała proces. Na koszty poniesione przez powódkę złożyła się opłata od pozwu 4.293 zł, opłata za czynności adwokackie 3.600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w sprawie przepisu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Okoliczności przedstawione przez pozwaną – pomijając już to, że nie zostały nawet uprawdopodobnione – nie stanowią wypadku szczególnie uzasadnionego w rozumieniu tego przepisu. Norma ta ma charakter wyjątkowy i jej interpretacja w związku z tym musi być ścisła (a zatem obejmująca przypadki rzeczywiście wyjątkowe, nadzwyczajne), nie zaś rozszerzająca.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) zwrócono stronie powodowej nadpłaconą część opłaty od pozwu.

## ZARZĄDZENIE

doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi strony pozwanej